

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Aldona Chruściel-Struska

Protokolant sekr. sądowy Marta Markowska

Prokurator Prokuratury Rejonowej w (...) Oskar Krzyżanowski

po rozpoznaniu w dniach 30 września, 21 października, 13 listopada, 9 grudnia 2015 roku, 19 stycznia, 22 stycznia, 1 kwietnia, 11 maja, 17 czerwca, 8 lipca 2016 roku sprawy

K. W., syna Z. i Z. z domu Stolarz, urodzonego (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 2 maja 2012 roku w miejscowości D., gmina T. przywłaszczył sobie powierzoną mu cudzą rzecz ruchomą w postaci ładowarki kołowej o numerze fabrycznym (...), typ (...), rok produkcji 2009, o wartości 581.208 złotych na szkodę (...) S.A.,

tj. o popełnienie przestępstwa z **art. 284 § 2 k. k. w zw. z art. 294 § 1 k. k.**

1. uznaje oskarżonego **K. W.** za winnego tego, że w dniu 2 maja 2012 roku w miejscowości D., gmina T., w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty na rzecz (...) kwoty 628 226,91 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lipca 2011 roku do dnia zapłaty oraz zapłaty kwoty 15 072 złotych, wydanego przez Sąd Okręgowy Wydział VI Gospodarczy w R. z dnia 4 sierpnia 2011 roku w sprawie VI GNc 226/11 uszczuplił zaspokojenie wierzyciela (...) w ten sposób, że zbył na rzecz L. U. ładowarkę kołową o numerze fabrycznym (...), typ (...), rok produkcji 2009, co stanowi występki z art. 300 § 2 k.k. i za to na mocy art. 300 § 2 k.k. skazuje go na karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec K. W. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat,

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym tytułem opłaty kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych.

UZASADNIENIE

K. W. od 1 sierpnia 1989 roku prowadził w S. i T. działalność gospodarczą pod firmą (...), której przedmiotem była produkcja wyrobów budowlanych z betonu i kopalnictwo kruszyw.

W dniu 6 października 2009 roku zawarł z (...) umowę sprzedaży nr (...), której przedmiotem była ładowarka kołowa o numerze fabrycznym (...), (...), o wartości 581 208,00 złotych brutto. W § 3 ust. 2 umowy strony określiły sposób zapłaty za tę maszynę wskazując, że kupujący ma dokonać zapłaty 6 rat po 25 000 złotych i podatku VAT do dnia 25 każdego miesiąca, począwszy od października 2009 roku oraz kwoty 326 400 złotych z podatkiem VAT do dnia 25 kwietnia 2010 roku. Zgodnie z ust 4 § 3 w przypadku nie zapłacenia przez K. W. do dnia 25 kwietnia 2010 roku pełnej ceny, (...) miała prawo do rozwiązania umowy sprzedaży ze skutkiem natychmiastowym i żądania zapłaty kary umownej w wysokości 75% wartości brutto przedmiotu umowy, przy czym zbywca nie był zobowiązany do zwrotu

zapłaconych rat, a nabywca miał być zobowiązany do zwrotu maszyny. Nadto, jeżeli kara umowna nie pokryłaby szkody, sprzedającemu przysługiwało prawo dochodzenia odszkodowania uzupełniającego. Według § 3 ust. 7 umowy sprzedający na zasadzie art. 589, 590 i 591 k.c. zastrzegł sobie prawo własności przedmiotu umowy, aż do uiszczenia przez kupującego całej ceny sprzedaży.

Ponadto ust 8 tego paragrafu stanowił, że kupujący wyraża zgodę na odebranie przez sprzedającego przedmiotu umowy z miejsca dostarczenia lub innego miejsca, w którym znajdować się będzie przedmiot umowy w każdym czasie, w przypadku zalegania przez kupującego z zapłatą całości lub części wymaganej należności wynikającej z umowy. Według ust 10 kupujący nie miał prawa w czasie trwania zastrzeżonego prawa własności do dalszego odstąpienia przedmiotu umowy bez zgody sprzedającego. Zabezpieczeniem płatności ceny sprzedaży był weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową.

K. W. zawarł tę umowę, albowiem dotychczasowa ładowarka, którą dysponował, uległa awarii, a on potrzebował maszyny do pracy. W momencie nabycia ładowarki K. W. nie był zobowiązany do uiszczenia za nią żadnej kwoty pieniędzy.

(dowód: wyjaśnienia K. W. - k. 258v, 328 - 329, umowa - k. 69 - 73, informacja z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP odnośnie K. W. - k. 95, koncesja - k. 159 - 163)

K. W., w dniu 7 października 2009 roku odebrał ładowarkę kołową i użytkował ją w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. W dniu 26 października 2009 roku wpłacił sprzedającemu kwotę 20 000 złotych, następnego dnia kwotę 7 000 złotych, a w dniu 29 października 2009 roku kwotę 3 500 złotych.

Pismem z dnia 25 listopada 2009 roku K. W. zwrócił się do (...) S.A. o przesunięcie o miesiąc rat płatności, poczynając od 25 listopada 2009 roku, z uwagi na spowodowany awarią i naprawą ładowarki zakupionej z (...) S.A. przestój w pracy i związane z tym straty.

Na skutek trudności w utrzymaniu płynności finansowej K. W. nie zapłacił (...) za zakupioną maszynę pozostałej części uzgodnionej ceny. Pismem datowanym na 7 marca 2010 roku poinformował (...), że przyczyną braku płatności z jego strony jest przestój zimowy oraz wskazał na możliwość sfinansowania przedmiotu umowy na rzecz (...) S.A. przez (...) do kwoty 464 966, 40 złotych, a nadto zwrócił się o rozłożenie na raty kwoty 85 741, 60 złotych mających stanowić opłatę wstępną od leasingu. Na propozycję tę (...) nie wyraziła zgody.

Pismem datowanym na 29 kwietnia 2010 roku (...) wezwała K. W. do niezwłocznej zapłaty należności w wysokości 550 708 złotych, wskazując, iż w przypadku nieuregulowania należności do dnia 31 maja 2010 roku, (...) wystąpi na drogę postępowania sądowego.

(dowód: wyjaśnienia K. W. - k. 258v, 328 - 329, zeznania L. K. - k. 531v - 533v, protokół przyjęcia - przekazania maszyny - k. 79, faktura - k. 80, wezwanie do zapłaty - k. 54, dowody wpłaty - 127 - 130, 132, pismo K. W. wraz z dokumentami naprawy - k. 141 - 158, pismo K. W. - k. 601 - 603, pismo (...) S.A. - k. 604 - 606, dowody wpłaty - k. 127, 128, 132)

W dniu 4 sierpnia 2010 roku (...) oświadczeniem złożonym K. W. w formie pisemnej wypowiedziała umowę sprzedaży, żądając jednocześnie zapłaty określonej w umowie kary umownej, tj. kwoty 435 906 złotych, odsetek za opóźnienie, zwrotu poniesionych przez siebie kosztów ubezpieczenia maszyny, jak również zwrotu samej ładowarki, do dnia 18 sierpnia 2010 roku.

(dowód: oświadczenie - k. 122)

K. W. nie zwrócił sprzedawcy przedmiotu umowy. Z uwagi na brak możliwości zapłaty na rzecz (...) S.A., K. W. podjął działania zmierzające do wywiązania się z tego obowiązku w inny sposób. W tym celu prowadził rozmowy z firmami leasingowymi, oczekując dokonania przez nie zakupu od (...) S.A. tej ładowarki. K. W. zamierzał spłacać raty leasingowe nabywcy ładowarki. O działaniach tych, podejmowanych w (...) (...), jak i w podmiotach kredytujących, K.

W. informował (...) pismami z dnia 20 lipca 2010 roku, 27 października 2010 roku, 30 listopada 2010 roku, 17 grudnia 2010 roku, 26 października 2011 roku, 21 listopada 2011 roku.

W dniu 26 stycznia 2011 roku (...) ponownie wezwała (...) K. W. do zapłaty do dnia 5 lutego 2011 roku, wskazując, że brak płatności będzie skutkowało skierowaniem sprawy do sądu.

(dowód: wyjaśnienia K. W. - k. 258v, 328 - 329, 461v - 464v, zeznania L. K. - k. 531v - 533v, B. K. - k. 817v - 819v, B. H. - k. 637v, M. Ż. - k. 777, pisma - k. 55, 56, 57, 60, 61 - 64, 67, wezwanie do zapłaty - 58, 59, dokumenty z (...) (...) k. 134 -140)

K. W. w dniach 26 kwietnia 2011 roku, 18 maja 2011 roku, 7 czerwca 2011 roku i 5 lipca 2011 roku wpłacał jeszcze na rzecz (...) S.A. pieniądze w kwotach po 2 000 złotych.

(dowód: wyjaśnienia K. W. - k. 258v, 328 - 329, 461v - 464v, dowody wpłaty - k. 129, 130)

(...) nie wyraziła zgody na udział firmy leasingowej w umowie z K. W., ostatecznie w dniu 12 lipca 2011 roku wypełniła weksel in blanco, wręczony przez K. W. w czasie zawarcia umowy sprzedaży ładowarki. Nie żądała już od K. W. zwrotu ładowarki.

Wobec niemożności realizacji praw z weksla w (...) w B., w dniu 1 sierpnia 2011 roku (...) wystąpiła przeciwko K. W. z pozwem o zapłatę sumy wekslowej do Sądu Okręgowego w (...), jednocześnie rezygnując z prawa żądania zwrotu ładowarki. Tak też rozumiał to K. W..

(dowód: wyjaśnienia K. W. - k. 258v, 328 - 329, 461v - 464v, zeznania L. K. - k. 531v - 533v, B. K. - k. 817v - 819v, M. Ż. - k. 777, pismo (...) - k. 65 - 66, pozew - akta sprawy VIGNc 226/11 Sądu Okręgowego w (...) - k. 3 - 73, wydruk maila - k. 68, weksel - k. 126, wezwanie do wykupu weksla - k. 625 - 626, pismo (...) w B. z dnia 15 lipca 2011 roku - k. 151)

W dniu 4 sierpnia 2011 roku - Sąd Okręgowy w (...) - VI Wydział Gospodarczy w sprawie VI GNc 226/11 wydał nakaz zapłaty przez K. W. na rzecz (...) S.A. kwoty 628 336,91 złotych w postępowaniu nakazowym. W dniu 5 września 2011 roku Sąd ten postanowił nadać temu nakazowi klauzulę wykonalności.

(dowód: nakaz zapłaty i postanowienie - akta sprawy VIGNc 226/11 Sądu Okręgowego w (...) - k. 75, 79)

W dniu 10 listopada 2011 roku (...) reprezentowana przez radcę prawnego B. K. wszczęła postępowanie egzekucyjne na podstawie tak uzyskanego tytułu wykonawczego. We wniosku egzekucyjnym wskazała jako mienie K. W. do którego ma zostać skierowana egzekucja rachunki bankowe, wierzytelności, zajęcie dochodów i zysków, zajęcie rzeczy ruchomych, w tym ładowarki kołowej o numerze fabrycznym (...), (...), rok prod. 2009 (tj. ładowarki nabytej przez K. W. od (...) S.A.), ewentualnie czynszu z najmu lub dzierżawy tej ładowarki. W dniu 14 listopada 2011 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w (...) - R. W. (1) dokonał zajęcia rachunków bankowych K. W. jak i przysługujących mu wierzytelności.

W dniach 25, 28 listopada i 16 grudnia 2011 roku K. W. złożył w związku z tym skargę na czynności komornika.

W dniu 22 marca 2012 roku (...) złożyła do komornika wnioski o zajęcie ładowarki, zbytej K. W. i jej sprzedaż komisową.

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2012 roku w sprawie ICo 215/12 Sąd Rejonowy w (...) skargę K. W. oddalił.

Pismem z dnia 18 grudnia 2012 roku (...) zwróciła się do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) o przekazanie sprawy do dalszego prowadzenia do komornika właściwego z uwagi na miejsce zamieszkania K. W., co nastąpiło postanowieniem tego komornika z dnia 27 grudnia 2012 roku. Dalsze prowadzenie egzekucji przejął komornik przy Sądzie Rejonowym w (...) I. K..

(dowód zeznania R. W. (1) - k. 727v - 728, I. K. - k. 212 - 212v, 465 - 465v, wniosek egzekucyjny, skargi, postanowienia - k. 1 - 5, 36, 38, 55, 59, 61, 67, 93, 106, 124, 133 część I akt sprawy Km 623/13 Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) I. K., k. 3 część II akt sprawy Km 623/13 Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) I. K.)

W dniu 11 kwietnia 2013 roku (...) zwróciła się do tego komornika o informację odnośnie stanu rozpoznania wniosku o zajęcie mienia w postaci ładowarki oraz innych ruchomości.

W dniu 24 kwietnia 2013 roku komornik przy Sądzie Rejonowym w (...) I. K. dokonał zajęcia w obecności K. W. ładowarki kołowej nr fabryczny (...), typ (...), rok prod. 2009. Komornik uzyskał wówczas informację, że przedmiot ten został zbyty przez K. W. w dniu 2 maja 2012 roku L. U..

W dniu 30 kwietnia 2013 roku L. U. złożył do komornika wniosek o zwolnienie ładowarki spod egzekucji.

Pismem z dnia 6 maja 2013 roku (...) zwróciła się do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) I. K. o przejęcie od K. W. ładowarki i przeniesienie jej do miejsca wyznaczonego przez organ egzekucyjny, a w dniu następnym o wstrzymanie się z wykonaniem tej czynności.

Odnosząc się do skargi L. U., (...) pismem z 7 maja 2013 roku poinformowała go, że dokonana na jego rzecz sprzedaż ładowarki jest sprzeczna z prawem, bowiem (...) dochodzi swych należności na podstawie prawomocnego nakazu zapłaty z 4 sierpnia 2011 roku w sprawie VIGNc 226/11. W piśmie tym (...) nie wskazała, że ładowarka ta stanowi jej własność.

Po otrzymaniu pisma datowanego na 14 marca 2014 roku od komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) I. K. odnośnie wysłuchania wierzyciela przed zawieszeniem i umorzeniem postępowania, (...) w dniach 24 marca 2014 roku i 20 sierpnia 2014 roku zwróciła się do komornika o dalsze kontynuowanie czynności egzekucyjnych.

W dniu 31 października 2014 roku (...) zwróciła się do komornika o dalsze prowadzenie egzekucji z zajętej ładowarki.

Na zlecenie komornika biegły rzeczoznawca W. B. dokonał wyceny ładowarki, ustalając jej wartość na dzień 9 czerwca 2015 roku na kwotę 187 160,36 złotych brutto.

W dniu 7 sierpnia 2015 roku została przeprowadzona licytacja dotycząca ładowarki, która to maszyna została sprzedana (...) sp. z o.o. w S. za kwotę 160 250 złotych. W sporządzonym planie podziału sumy uzyskanej z egzekucji z tej ruchomości, oprócz (...) S.A., która nie wniosła w tym zakresie zarzutów, zostali ujęci także inni wierzyciele K. W..

(dowód: zeznania I. K. - k. 212 - 212v, 465 - 465v, W. B. - k. 578v - 581, 728v - 731, dokumenty - k. 13, 16, 17, 30, 81, 100 - 10, 119, 121, 123, 135 - część II akt sprawy Km 623/13 Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) I. K., zdjęcia - k. 709, informacja z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP odnośnie L. U. - k. 99, obwieszczenie o licytacji - k. 454, przekazanie panu podziału sumy uzyskanej z licytacji - k. 455, protokół sprzedaży ruchomości - k. 456, faktura - k. 457, opinia biegłego rzeczoznawcy - k. 471 - 475, pismo (...) do komornika - k. 659, 660, plan podziału - k. 667, akta Km 623/13 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) - cz. 2, k. 66 - 67)

Wobec K. W. w czasie uzyskania przez (...) nakazu zapłaty przeciwko (...) K. W., jak i złożenia wniosku o egzekucję należności z ładowarki, toczyły się już inne postępowania egzekucyjne, bądź był on nimi zagrożony z powodu wydanych przeciwko niemu orzeczeń zasądających określone należności.

I tak, w dniu 20 sierpnia 2009 roku wniosek o egzekucję kwoty należności głównej 14 515, 60 złotych oraz odsetki przeciwko K. W. PHU (...) w T. złożył (...) sp. z o.o. W dniu 13 maja 2010 roku wniosek taki z żądaniem egzekucji kwoty głównej 2 161, 42 złotych oraz odsetek i kosztów procesu wynikających z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w (...) z dnia 20 czerwca 2007 roku w sprawie VI GNc 875/07 złożył G. M.. W dniu 7 czerwca 2010 roku wniosek o egzekucję kwoty 10 019, 11 złotych należności głównej, a nadto odsetek i kosztów złożył (...) sp. z o.o.

W dniu 11 marca 2011 roku wniosek egzekucyjny w zakresie kwoty 286, 70 złotych należności głównej i odsetek oraz kosztów przeciwko K. W. złożyło Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w T.. W dniu 20 października 2011 roku wniosek o egzekucję kwoty 10 953,35 złotych należności głównej oraz odsetek i kosztów procesu złożył Z. G..

W dniu 13 stycznia 2012 roku wniosek o egzekucję kwoty 201, 54 złotych należności głównej, a nadto odsetek i kosztów złożyło (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.. W dniu 19 stycznia 2013 roku wniosek do komornika o egzekucję kwoty odsetek i kosztów procesu złożył pełnomocnik K. S. prowadzącego Firmę (...). Następnie, w dniu 27 lutego 2012 roku wniosek taki dotyczący egzekucji należności głównej w wysokości 1 168,50 złotych odsetek i kosztów sądowych złożył pełnomocnik (...) sp. z o.o.

20 marca 2012 roku wniosek egzekucyjny dotyczący K. W. złożyła Z. S. domagając się wyegzekwowania kwoty 13 649,98 złotych należności głównej wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu. Dalej, 2 kwietnia 2012 roku wniosek o wszczęcie egzekucji wobec K. W. złożyła spółka z o.o. (...) w T., domagając się egzekucji kwoty 10 841,44 złotych należności głównej, odsetek ustawowych, kosztów postępowania oraz kosztów zastępstwa procesowego.

W dniu 11 czerwca 2012 roku, Urząd Dozoru Technicznego w W. złożył wniosek egzekucyjny przeciwko K. W. żądając egzekucji kwoty 349, 65 złotych należności głównej oraz ustawowych odsetek, kosztów procesu i zastępstwa procesowego oraz kosztów egzekucyjnych.

A. K. złożył w dniu 18 czerwca 2012 roku wniosek o egzekucję od K. W. należności głównej w kwocie 984 złotych wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu.

Następnie 3 lipca 2012 roku wniosek o egzekucję należności głównej w kwocie 1 587 złotych wraz ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu i zastępstwa procesowego złożyła "C." sp. z o.o. w S..

W dniu 20 lipca 2012 roku J. K. złożył wniosek o egzekucję od K. W. kwoty należności głównej 569, 53 złotych wraz z ustawowymi odsetkami, kosztami procesu i zastępstwa procesowego.

24 sierpnia 2012 roku wniosek taki celem uzyskania kwoty 712,17 złotych wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu złożyła (...) sp. z o.o. w O., a 27 sierpnia 2012 roku wniosek egzekucyjny przeciwko K. W. złożyły Hurtownie (...) sp. o.o. w T., żądając wyegzekwowania kwoty 5 904 złotych wraz z ustawowymi odsetkami kosztami procesu i postępowania klauzulowego.

Na dzień 4 listopada 2010 roku szereg należności od K. W. dochodził także Urząd Skarbowy w B..

(dowód: kserokopie akt Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...). I. K. - Km 4117/09 - k. 478 - 479, akt Km 2368/10 - k. 480 - 484, akt Km 5605/10 - k. 485, Km 1065/ 10 - k. 491- 492, Km 4831/10 - k. 493 - 494, Km 5563/11 - k. 495 - 496, Km 280/ 12 - k. 498 - 502, Km 409/12 - k. 503 - 504, Km 880/12 - k. 505 - 506, Km 1269/12 - k. 507- 508, Km 1475/12 - k. 509 - 512, Km 2547/12 - k. 513 - 515, Km 2684/12 - k. 516 - 517, Km 2898/12 - k. 518 - 519, Km 3194/12 - k. 520 - 522, Km 3747/12 - k. 523 - 525, Km 4330/12 - k. 526 - 529, informacje o biegu postępowań egzekucyjnych - k. 220 - 239)

Obawiając się, że wszczęte przeciwko niemu przez Hutę (...) postępowanie doprowadzi do zajęcia ładowarki, a w konsekwencji spowoduje brak sprzętu niezbędnego dla dalszego funkcjonowania firmy (...), K. W., w dniu 2 maja 2012 roku, celem utrudnienia egzekucji zbył ładowarkę swojemu znajomemu L. U. prowadzącemu Przedsiębiorstwo Usługowo Produkcyjno Handlowe (...) za kwotę 61 131 złotych, na co wystawił fakturę nr (...). W jej treści ujął, iż sprzęt ten ma uszkodzoną skrzynię biegów, silnik, klimatyzację i cztery opony - popękane. Jako używaną ilość motogodzin ładowarki wskazał (...). L. U. wiedział, że nabywana przez niego od K. W. ładowarka pozostaje w leasingu.

L. U. był wieloletnim znajomym K. W.. W 2011 roku został zatrudniony w jego firmie jako brygadzysta na produkcji elementów betonowych. Jednocześnie od tego czasu wynajmował mieszkanie od K. W. w jego miejscu zamieszkania - D. (...). W styczniu 2012 roku zwolnił się z firmy (...) i założył własną firmę (...) D. (...). Jego firma zajmowała się

produkcją elementów betonowych, sprzedają żwiru i piasku. L. U. podpisał z K. W. umowę na dzierżawę żwirowni w S.. Zakładając tę firmę mężczyzna nie posiadał żadnego środka trwałego. L. U. uzyskiwał w ramach prowadzonej działalności gospodarczej dochody ze sprzedaży kruszywa, a elementy betonowe wykonywał na maszynach i w miejscu firmy (...). Z tytułu użyczenia maszyn od K. W. L. U. nic nie płacił K. W.. Ostatecznie też nie regulował mu należności z tytułu dzierżawy żwirowni. L. U. nie potrafił obsługiwać zakupionej przez siebie ładowarki. Jej obsługą dla L. U. zajmowała się córka K. R. W., która wcześniej była zatrudniona w firmie ojca i również pracowała na tej samej ładowarce.

(dowód: częściowo wyjaśnienia K. W. - k. 258v, 328 - 329, 461v - 464v , zeznania L. U. - k. 100 - 101, 570v - 573v, faktura - k. 13, 165, dowód zapłaty - k. 166, zawiadomienie komornika - k. 8, protokół zajęcia ruchomości - k. 9, 10, umowa dzierżawy - k. 102 -104)

Zbycie ładowarki L. U. utrudniło Hucie (...) dochodzenie swoich należności, albowiem maszyna ta znalazła się we władaniu innej osoby niż dłużnik, którego dotyczyła egzekucja.

W dniu 27 maja 2013 roku przed Sądem Rejonowym w (...) L. U. złożył pozew przeciwko (...) o zwolnienie ładowarki kołowej.

(dowód: zawiadomienie komornika - k. 8, protokół zajęcia ruchomości - k. 109, akta Km 623/13 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) I. K. - k. 18, pozew - akta XVC 341/13 Sądu Rejonowego w Słupsku - k. 2 - 3)

Wartość ładowarki na dzień 2 maja 2012 roku wynosiła około 260 000 złotych netto (319 800 złotych brutto).

(dowód: opinia biegłego M. S. - k. 388 - 394, 731 - 732, 762 - 767, 778 - 779v)

W konsekwencji, w dniu 16 maja 2013 roku (...) złożyła w Prokuraturze Rejonowej w (...) pisemne zawiadomienie o popełnionym na jej szkodę przez K. W. przestępstwie z art. 300 § 2 k.k.

(dowód: zeznania B. K. - k. 817v - 819, zawiadomienie - k. 1- 4)

K. W. wystawił L. U. fakturę korygującą, na zwrot ładowarki sprzedanej mu w dniu 2 maja 2012 roku. K. W. nie zwrócił mu jednak pieniędzy za koparkę.

(dowód: wyjaśnienia K. W. - k. , zeznania L. U.- k. 571- 572)

K. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

W postępowaniu przygotowawczym oskarżony wyjaśnił, że w 2009 roku skontaktował się z nim ktoś z (...) i zaoferował mu sprzedaż ładowarko kołowej. Z uwagi na to, że poprzednia uległa awarii, a on potrzebował sprzętu do pracy, zgodził się na warunki huty, mimo, że uważał, iż są one dla niego niekorzystne. Umowę na jej zakup zawarł w dniu 6 października 2009 roku. Otrzymał ładowarkę, za którą w momencie zakupu nic nie płacił. Z uwagi na to, że poinformował (...), że nie ma żadnych środków, aby zapłacić jakąkolwiek kwotę na początku umowy, spłata za ładowarkę została rozłożona na raty tak, aby na początku nie musiał nic płacić. Zgodnie z umową zapłacił pierwszą ratę w kwocie 30 500 złotych brutto. Po tej wpłacie była zima i przestój w jego działalności, wobec czego zaprzestał spłaty. Z uwagi na problemy finansowe, nie mógł uiszczać pozostałych rat, jednak utrzymywał kontakt z (...) Postanowił znaleźć inny sposób na zapłatę za ładowarkę. Miał nim być leasing. Firma leasingowa miała uzyskać własność tej koparki poprzez zapłatę za nią (...), a on płaciłby raty leasingowe. Z nieznanymi mu przyczyn (...) nie zgodziła się na takie rozwiązanie. Gdy był w siedzibie huty kilkakrotnie w tej sprawie miał wrażenie, że to rozwiązanie blokowały jakieś rozgrywki między pracownikami. W dniu 4 sierpnia 2010 roku (...) rozwiązała z nim umowę sprzedaży ładowarki. Otrzymał oświadczenie z tego dnia, w którym (...) żądała zapłaty kary umownej, odsetek za opóźnienie, kosztów ubezpieczenia maszyny, zwrotu maszyny. Po wypowiedzeniu umowy, on nie zwrócił hucie tej maszyny. (...) nie zwracała się do niego więcej o jej zwrot, a cały czas jej pracownicy chcieli, aby on zapłacił za nią pieniądze. Oskarżony stwierdził, że wartość ładowarki była zawyżona, o czym świadczy niska jakość tego sprzętu. Według niego, z tego

powodu (...) nie była zainteresowana odzyskaniem ładowarki. Przed podpisaniem umowy zakupu tej ładowarki on o tym nie wiedział, nie oglądał jej przed podpisaniem umowy, miał gwarancje w tym zakresie od osób, z którymi negocjował umowę. Ta ładowarka miała w czasie jej użytkowania kilka usterek, które na początku naprawiała huta. Oskarżony podał, że miał złą sytuację finansową, ale od czerwca do sierpnia 2011 roku wpłacał na rzecz huty po 2 000 - 2 500 złotych, co dało łącznie 10 000 złotych, z czego huta 2 000 złotych zaksięgowwała na poczet ubezpieczenia ładowarki. (...) wystąpiła jednak przeciwko niemu z pozwem, po skierowaniu którego do Sądu, zadzwoniła do niego L. K. z (...) S.A., zapewniając go, że nie ma się martwić, bo huta wniosła ten pozew, aby się zabezpieczyć, a on ma nie wnosić od niego sprzeciwu, ponieważ po orzeczeniu nadal będą próbowali załatwić tę sprawę polubownie. Po uprawomocnieniu się orzeczenia L. K. poinformowała go, że nie będzie żadnej ugody, ponieważ będą egzekwować należność za pośrednictwem komornika. Pierwszy komornik zablokował mu tylko konto firmowe, po około roku postępowanie egzekucyjne kontynuował komornik z M.. K. W. wskazał, że w dniu 2 maja 2012 roku sprzedał ładowarkę L. U., wystawiając na to fakturę na kwotę 61 131 złotych brutto, bo według niego, maszyna miała taką wartość, ponieważ ładowarka nie była sprawna, wymagała napraw. L. U. zapłacił mu gotówką, którą on sam przeznaczył na spłatę zobowiązań podatkowych i pracowniczych. L. U. nie znał sytuacji prawnej ładowarki. U. prowadzi działalność gospodarczą podobną do profilu jego firmy. Naprawił ładowarkę, zatrudnia jego córkę, która ładowarkę obsługuje. Oskarżony wskazał, że na dzień 10 października 2013 roku toczy się przeciwko niemu kilkanaście postępowań egzekucyjnych, a łączne jego zadłużenie wynosi 2 500 000 złotych. Zaznaczył, że czuje się zobowiązany do zapłaty (...) należnych jej środków i zrobi wszystko, aby spełnić to zobowiązanie (k. 258 - 259).

Następnie K. W. na rozprawie przed Sądem Rejonowym w (...), XVI Wydział Zamiejscowy w M., w dniu 1 lipca 2014 roku podtrzymał wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego, ale zaznaczył, że jest tam błąd, ponieważ on zapłacił hucie 40 500 złotych, a nie 38 500 złotych. Oskarżony podał, że według niego, aktualnie właścicielem ładowarki jest L. U.. Wskazał, że on sam uznał, że jest właścicielem tej maszyny, po tym jak został wydany na rzecz (...) S.A. nakaz zapłaty, ponieważ uznał, że huta nie chce tej ładowarki. Pismo, w którym (...) wzywała go do zwrotu ładowarki zobaczył pierwszy raz u prokuratora, wcześniej nie zwrócił na nie uwagi. Stwierdził, że pracuje fizycznie, zajmuje się różnymi sprawami, nie badał szczegółowo umowy sprzedaży ładowarki, w tym w zakresie zastrzeżenia jej własności przez (...) do czasu uiszczenia ceny sprzedaży. Nie wiedział, że narusza jakieś prawo. Wskazał, że sprzedał maszynę L. U., ponieważ nie było go stać na jej naprawę. Kierował się tym, aby (...) odzyskała swoje pieniądze. Nie informował (...) S.A., że zamierza sprzedać ładowarkę. L. U. to dla niego obca osoba. Od 1992 roku U. pracował w jego firmie, potem wyjechał, wrócił w 2009 - 2010 roku, pracował u niego pół roku i założył własną działalność. Firma (...) i jego znajdują się w tym samym miejscu, a nadto U. na podstawie umów korzysta z jego biura, lokalu, wyrobisk. W firmie (...) pracuje jego córka A. W.. Oskarżony odmówił odpowiedzi na pytanie dlaczego nie przeznaczył pieniędzy ze sprzedaży ładowarki na zapłatę zobowiązań wobec (...) S.A. Stwierdził, że mimo licznych usterek ładowarki nie zwrócił jej hucie, ponieważ umowa wskazywała na karę, gdyby on wycofał się z umowy. K. W. wskazał, że sprzedał U. ładowarkę za faktyczną wartość, bo była uszkodzona skrzynia biegów, nie palił silnik, ale on nie wie jakie nakłady poniósł U. na naprawę ładowarki. Podał, że był przekonany, iż on sam jest właścicielem ładowarki, ponieważ on część należności za tę ładowarkę zapłacił, a później (...) nie chciała jej spowrotem. Roszczenie huty dotyczyło pieniędzy, a nie ładowarki (k. 328 - 329).

Na rozprawie przed Sądem Okręgowym w (...) oskarżony odmówił składania wyjaśnień, podtrzymał dotychczasowe wypowiedzi. W zakresie tych pierwszych dodał, że w maszynie już na drugi dzień od jej dostarczenia do niego do S. ujawnił się uszkodzony silnik. (...) to naprawiła. K. W. wskazał, że w 2013 lub 2014 roku sytuacja zmieniła się na tyle, że on sam cofnął transakcję z L. U., na co została wystawiona faktura korygująca. We wrześniu 2015 roku ładowarka została sprzedana na zlecenie (...) przez komornika. K. W. opisał, że sprzedał ładowarkę L. U. z powodu braku pieniędzy na naprawę. Z pieniędzy, które otrzymał ze sprzedaży ładowarki nie przeznaczył nic na zapłatę (...).

Oskarżony tłumaczył, że czytał umowę, która dotyczyła sprzedaży ładowarki, ale nie pamięta jak wyglądał w niej zapis odnośnie tego, kto jest właścicielem tej ładowarki. Wskazał, że prowadził działalność prawie 26 lat, był dosyć bogatym człowiekiem. Przed zakupem tej maszyny, miał awarię maszyny C., która kosztowała brutto 850 tysięcy złotych, a po roku czasu się zepsuła i zakład górniczy został bez maszyny, zatrzymał się. Obciążenia finansowe związane

z uruchomieniem tego zakładu w 2008 roku były bardzo duże. Miał dużo obciążeń, jak opłata za grunt, za leasing, a jego sytuacja finansowa była bardzo wahliwa. Uważał, że zarobi pieniądze i miał zamiar zapłacić (...), ponieważ w czerwcu 2009 roku miał sprzedaż 300 tysięcy złotych na miesiąc. Jednak maszyna z (...) się zepsuła i jego zakład stał przez miesiąc, bo nie można było z niej korzystać. W 2009 roku zima była dosyć ostra i przez pół roku zakład stał, bo nie można było pracować. To spowodowało, że nie miał środków finansowych, aby to spłacić. Prowadził negocjacje z leasingodawcą R., gdyby (...) miała dobrą wolę, to ten leasing by uzyskał, ale nowy dyrektor handlowy (...) S.A. L. K. i zmieniła politykę (...). K. W. przyznał, że nie zwrócił L. U. pieniędzy za tę ładowarkę, ponieważ nie posiada środków finansowych. Wskazał, że po wydaniu nakazu zapłaty był przekonany, że to on jest właścicielem ładowarki, uważał, że (...) skoro chciała od niego pieniądze, to nie ładowarkę. Do momentu nakazu płatniczego, uważał, że właścicielem ładowarki jest (...). (...) nie wystąpiła o wyłączenie koparki spod egzekucji. On sam pisał wiele pism do (...) o polubowne załatwienie sprawy. Kupując ładowarkę, uważał, że jest w stanie spełnić każdą umowę, nawet niekorzystną, ponieważ miał duże przychody. Na czas zawarcia umowy sprzedaży koparki był zadłużony na kwotę 2 milionów złotych. (...) S.A. skontaktowała się z nim w sprawie zakupu ładowarki, obiecała pomoc, która miała polegać między innymi na tym, że dostarczono mu maszynę, bez pobrania od niego na początku pieniędzy. Maszyna miała bardzo dużo pracować, aby sprzedać kruszywa za 200 tysięcy złotych, ale maszyna była uszkodzona, stracił miesiąc pracy. K. W. tłumaczył, że nie zwrócił ładowarki po wypowiedzeniu umowy przez Hutę, ponieważ huta na to nie naciskała, a z jego doświadczenia wynikało, że jak ktoś chce zwrotu maszyny, to bierze firmę windykacyjną i ją zabiera. Nie pamiętał, czy poza wypowiedzeniem, otrzymywał z (...) S.A. inne pisma dotyczące zwrotu ładowarki. Od 2011 roku miał cztery sytuacje, że to firma windykacyjna zabierała mu sprzęt. Oskarżony wskazał, że cały czas prowadził z (...) negocjacje w sprawie leasingu koparki. Różnica w określeniu wartości tej maszyny wynikała z tego, że w fakturze sprzedaży U. ujęto uszkodzenie i niesprawność maszyny, przy czym nie było wiadomo jakie to uszkodzenia. Nie można było za taką maszynę żądać większej kwoty pieniędzy. Po odebraniu maszyny od U., on coś w niej naprawiał, np. spawał jej łyżkę. Nie pamiętał kosztów naprawy tych uszkodzeń, które zostały opisane w fakturze sprzedaży maszyny U.. Oskarżony nie odpowiedział na pytanie dlaczego pieniądze ze sprzedaży ładowarki nie przeznaczył na spłatę długu wobec (...).

Oskarżony tłumaczył, że przed Sądem Rejonowym powiedział, że pierwszy raz widział pismo wypowiadające umowę sprzedaży u prokuratora, ponieważ uszło to jego uwadze. U. naprawił tę ładowarkę i komornik zajął ją, gdy ona pracowała. Po sprzedaży ładowarki U. on sam prowadził tę samą działalność (k.461v - 464v).

K. W. wskazywał również, że L. U. dozorował prace na rzecz D., a on sam używał od niego ładowarkę. D. był dużo większy niż firma (...). Do momentu sprawności maszyny ładowarka pracowała w D., a gdy była niesprawna, została sprzedana. Oskarżony wskazał, że jego obie córki w jakimś czasie były zatrudnione w firmie (...). Zajmowały się obsługą tej i innych maszyn. On sam nie pracował dla L. U.. Oskarżony podał, że pomagał L. U. wiele razy, ratował go z różnych opresji. W czerwcu 2009 roku on sam miał sprzedaż na poziomie ponad 200 tysięcy złotych miesięcznie, więc przewidywał, że skoro tyle zarabia miesięcznie, to spłaci maszynę wartą 500 tysięcy złotych. To, że nie miał pieniędzy zostało spowodowane tym, że maszyna ta w październiku do grudnia praktycznie stała nieużywana. Równolegle toczyły się wobec niego windykacje z firm leasingowych. Dysponował pieniędzmi, a nie zapłacił (...) z tytułu nakazu zapłaty, bo środki te dzielił również dla innych wierzycieli, a także musiał egzystować i prowadzić firmę. K. W. podał także, że firma leasingowa dała promesę, że sfinansują zakup ładowarki. Tą propozycję przedstawił (...), ale stwierdziła, że tego nie da się prawnie zrobić. Potrzebna była wpłata 80 000 złotych, których on sam nie był w stanie zorganizować, a gdy po pół roku znalazł drugą firmę leasingową, opłata była już 150 tysięcy złotych (k. 534 - 534v).

K. W. przekonywał też, że sprzedał ładowarkę za kwotę 61 000 złotych, ponieważ uważał, że to była dobra cena, a maszyna ta miała wówczas uszkodzenia, zaś na aukcji nikt nie zapłaciłby za nią takiej kwoty jako za wysokiej (k. 576).

Oskarżony nadmienił, że nie chciał narazić (...) S.A. na straty, a jego działania polegające na zakupie, eksploatacji, sprzedaży, odwróceniu sprzedaży nie miały na celu pokrzywdzenia huty. Działal w dobrej wierze, aby zapewnić hucie zapłatę za ładowarkę (k. 829 - 829v).

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że K. W. dopuścił się czynu z art. 300 § 2 k.k.

Oskarżonemu zarzucono popełnienie czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. polegającego na przywłaszczeniu powierzonej mu ładowarki kołowej na szkodę (...)

K. W. przeczył popełnieniu tego czynu, przy czym poza kwestionowaniem wartości przedmiotu przestępstwa, przyznał, iż zakupił omawianą ładowarkę kołową, ponieważ awarii uległa inna ładowarka, którą w swej działalności gospodarczej używał, a który to sprzęt był niezbędny mu w pracy. Oskarżony tłumaczył, że początkowo dokonywał wpłat rat za ładowarkę, jednak w krótkim czasie od zakupu miała ona awarię, co spowodowało przestój. Z uwagi na problemy finansowe zaprzestał spłat, jednak czynił starania celem uzyskania finansowania ładowarki poprzez leasing, tak by zaspokoić roszczenia (...) S.A., o czym informował (...) K. W. przyznał, że następnie dokonał sprzedaży ładowarki L. U., oskarżony argumentował jednak, że uważał, iż (...) z uwagi na to, że skierowała uprzednio przeciwko niemu pozew o zapłatę i z tego tytułu uzyskała przeciwko niemu nakaz zapłaty, a nadto poza jednokrotnym wezwaniem do zwrotu maszyny, nie domagała się jej przekazania przez niego, ani nie podejmowała żadnych innych działań celem jej uzyskania od niego w drodze jej windykacji, dokonała wyboru należności pieniężnej z tytułu ceny koparki i nie chciała odzyskać koparki, z którą i tak nie miałyby co robić. K. W. zaznaczył, że dokonywał na rzecz (...) S.A. wpłat za koparkę także po wypowiedzeniu mu przez hutę umowy sprzedaży. Oskarżony nie chciał wypowiedzieć się co do przyczyn nie przekazania (...) pieniędzy uzyskanych od L. U. za ładowarkę. Wskazał, że L. U. wykorzystywał ją do swojej działalności, o tożsamym charakterze, jak jego działalność, dzierżawiąc od niego samego kopalnię, a także, że prace na ładowarce dla L. U. wykonywała córka K. W..

W ocenie Sądu, wyjaśnienia K. W. zasługiwały na wiarę co do tego, iż zawarł z (...) umowę sprzedaży ładowarki o nr fabrycznym (...), typ (...), rok prod. 2009, o wartości 581 208 złotych. Okoliczność ta wynika z umowy z dnia 6 października 2009 roku (k. 69 - 73). Na to zaś, że oskarżony znał treść umowy, jak i zastrzeżenia odnośnie praw własności ładowarki do czasu zapłaty przez siebie ceny, zarówno z treści umowy, jak i rozmów poprzedzających jej podpisanie wskazują zaś jednoznaczne zeznania **B. H.**, który z ramienia (...) S.A. zajmował się realizacją zamówienia oskarżonego na ładowarkę (k. 637 637v), jak i to, że oskarżony umowę sprzedaży podpisał, a jak sam podawał, omawiał szczegółowo jej warunki, bowiem chciał uzyskać maszynę bez wpłaty pierwszej raty. Także dokumentacja odnośnie naprawy ładowarki potwierdza, że maszyna ta uległa awarii, która to usterka przez (...) została usunięta. W świetle wezwań K. W. do zapłaty kierowanych do niego przez (...) nie budzi też wątpliwości, że oskarżony już od listopada 2009 roku miał problemy z płatnością należnych (...) z tytułu sprzedaży ładowarki raty ceny (k. 54, 604 - 606). Koresponduje to także z treścią pism kierowanych przez K. W. do pokrzywdzonej, w których wskazywał na brak możliwości ze swej strony płatności (k. 141- 158).

Za zgodne z twierdzeniami oskarżonego Sąd uznał także to, iż K. W. podejmował działania celem umożliwienia sobie korzystania z ładowarki, a przy tym zapewnienia jej finansowania na rzecz pokrzywdzonej. Pierwszym takim działaniem było zaś pismo oskarżonego datowane na 7 marca 2010 roku (zatem jeszcze przed 25 kwietnia 2010 roku - do którego oskarżony był zobowiązany do ostatecznej zapłaty całej należności za ładowarkę), którym K. W. wskazał (...) możliwość sfinansowania zakupu przez siebie ładowarki kołowej na skutek nabycia tego sprzętu przez firmę leasingową i spłatę na rzecz (...) S.A. przez (...) kwoty 464 966, 40 złotych oraz zwrócił się o rozłożenie na raty kwoty 85 741, 60 złotych opłaty wstępnej od leasingu, a mającej podlegać zaliczeniu z należności uiszczonych na rzecz (...) S.A. (k. 614). Takie działania oskarżonego, zarówno w postaci osobistych rozmów z przedstawicielami (...) S.A., pism kierowanych do (...) S.A., jak również przytaczane przez K. W. próby uzyskania kredytowania celem zapłaty za ładowarkę, potwierdziły też swoimi zeznaniami **L. K.**, **B. K.**, **B. H.**, przy czym **L. K.** i **B. K.**, wskazały, że propozycje oskarżonego, z uwagi na ich niekorzystny charakter dla (...) S.A. nie zostały przez hutę zaakceptowane (k. 531v - 533. 817v - 819v, 737v).

Zauważenia też wymaga, że w czasie, gdy K. W. zalegał już z płatnościami wobec pokrzywdzonej, pismem datowanym na 29 kwietnia 2010 roku (...) wezwała K. W. do niezwłocznej zapłaty należności w wysokości 550 708 złotych, wskazując, iż w przypadku nieuregulowania należności do dnia 31 maja 2010 roku, (...) wystąpi na drogę postępowania sądowego (por. wezwanie do zapłaty - k. 54). Dopiero w dniu 4 sierpnia 2010 roku (...) oświadczeniem złożonym K.

W. w formie pisemnej wypowiedziała mu umowę sprzedaży, wówczas już żądając jednocześnie zapłaty określonej w umowie kary umownej, odsetek za opóźnienie, zwrotu poniesionych przez siebie kosztów ubezpieczenia maszyny, jak również zwrotu samej ładowarki, przy czym na spełnienie tych żądań wyznaczyła oskarżonemu czas do dnia 18 sierpnia 2010 roku (por. oświadczenie - k. 122).

Analiza treści umowy sprzedaży z dnia 6 października 2009 roku prowadzi zaś do wniosku, że żądania te były zgodne z jej zapisami. Według § 3 ust 4 umowy (...) w przypadku nie zapłacenia przez K. W. do dnia 25 kwietnia 2010 roku pełnej ceny, miała prawo do rozwiązania umowy sprzedaży ze skutkiem natychmiastowym i żądania zapłaty kary umownej w wysokości 75% wartości brutto przedmiotu umowy, a nabywca miał być zobowiązany do zwrotu maszyny. (...) S.A. zastrzegła sobie prawo własności ładowarki do czasu uiszczenia przez kupującego całej ceny sprzedaży, a kupujący nie miał prawa w czasie trwania zastrzeżonego prawa własności do dalszego odstąpienia przedmiotu umowy bez zgody sprzedającego (por. § 3 ust. 7 i 10 umowy). Zgodnie z § 3 ust 8 umowy K. W. wyraził zgodę na odebranie przez (...) koparki kołowej z miejsca dostarczenia lub innego miejsca, w którym znajdować się będzie przedmiot umowy, w każdym czasie, w przypadku zalegania przez kupującego z zapłatą całości lub części wymaganej należności wynikającej z umowy (k. 69 - 73).

Analiza całej zgromadzonej dokumentacji dotyczącej korespondencji między K. W. a (...) (k. 588 - 637) prowadzi przy tym do wniosku, że na wiarę zasługują wyjaśnienia oskarżonego, iż (...) tylko jednokrotnie żądała od niego zwrotu ładowarki kołowej, a po jej nie otrzymaniu od oskarżonego, nie podjęła żadnych działań świadczących o tym, iż dąży do odzyskania tego sprzętu. W tym, co warte podkreślenia, nie skorzystała z uprawnienia wynikającego z ust 8 § 3 umowy sprzedaży, poprzez odebranie od K. W. ładowarki.

Jak zaś wynikało z zeznań **L. K.**, nie wiedziała ona, aby oskarżony kiedykolwiek oświadczył wobec (...) S.A., że ładowarki nie zwróci. W świetle zaś powołanego § 3 ust 8 umowy sprzedaży, oskarżony mógł oczekiwać, i jak podawał - tak w istocie było, że (...) podejmie wobec niego działania celem odbioru maszyny, choćby za pośrednictwem firmy windykacyjnej.

Tak też postrzegał to ówczesny prokurent w (...) **M. W.** (k. 736v), a który podpisywał w imieniu pokrzywdzonej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy sprzedaży z dnia 4 sierpnia 2010 roku.

Nadto za odpowiadające prawdzie uznać należy depozycje K. W., że po otrzymaniu wypowiedzenia umowy przez (...) z żądaniem zwrotu koparki, nadal poszukiwał rozwiązania pozwalającego na zapłatę na rzecz sprzedawcy jego należności za ładowarkę kołową. Twierdzenia te są bowiem zgodne z treścią pism oskarżonego kierowanych do (...) S.A., a datowanych na 20 lipca 2010 roku, 27 października 2010 roku, 30 listopada 2010 roku, 17 grudnia 2010 roku, 26 października 2011 roku, 21 listopada 2011 roku (k. 55 - 57, 60 - 64, 67) wskazujących możliwości zawarcia leasingu przez (...) (...), dokumentów z tej firmy, ale też prób uzyskania kredytu od różnych podmiotów. Według Sądu, nie sposób zaś traktować tych pism jako jedynie nie znajdujące w żadnym rzeczywistym działaniu, próby przesunięcia terminu odbioru ładowarki, bez chęci uregulowania należności z tego tytułu na rzecz pokrzywdzonej. Zauważyć bowiem należy, że wśród tych pism znajdowały się projekty faktury między firmą oskarżonego a (...) (...) sp. a. w W., projektu umowy leasingu operacyjnego z tą firmą, jak i zamówienia z (...) (...) ładowarki od (...) S.A. na rzecz (...) K. W., oferty z (...) (...) leasingu operacyjnego tej maszyny, faktury pro forma z 20 września 2010 roku na zakup ładowarki kołowej (...) z (...) S.A. w P. (k. 631 - 634, 134, 137, 138, 140). Te działania K. W. wynikają także z treści korespondencji mailowej między (...) a (...) (...) mających na celu sprawdzenie działań oskarżonego (k. 623 - 624).

Znalazły one zresztą potwierdzenie w zeznaniach dyrektora finansowego (...) **L. K.**, radcy prawnego (...) S.A. **B. K.** (k. 531v - 533, 775v - 776, 817v - 819v), prokurenta (...) S.A. **M. W.** (k. 736v) i pracownika działu windykacyjnego **M. Ż.** (k. 777).

Zaznaczenia wymaga, że w ramach tej korespondencji między oskarżonym a (...), pokrzywdzona już nie domagała się od K. W. zwrotu ładowarki, a także żądając wykupu weksla stanowiącego zabezpieczenie umowy sprzedaży, (...) nie

wspominała o obowiązku zwrotu przez oskarżonego samej ładowarki. Podobnie składając pozew o zapłatę przeciwko oskarżonemu, wskazywała na to, iż oczekuje od oskarżonego zapłaty ceny sprzętu.

Jednocześnie, jak wynika z dowodów zapłaty, K. W. już po wypowiedzeniu umowy sprzedaży w dniu 4 sierpnia 2010 roku (tj. w dniach 26 kwietnia 2011 roku, 18 maja 2011 roku, 7 czerwca 2011 roku i 5 lipca 2011 roku - k. 129 - 130), dokonywał na rzecz pokrzywdzonej 4 płatności w kwotach po 2 000 złotych, a płatności te, w świetle treści wyciągu bankowego (k. 607 - 612) oraz zeznań **B. K.** (k. 817v - 819v) były przez (...) przyjmowane.

Korespondowało to zaś z zeznaniami L. K., która wskazała, że hucie bardzo zależało na zapłacie, ponieważ w 2009 roku huta sama była w trudnej sytuacji ekonomiczno - finansowej i podejmowała kroki celem uzyskania pozostałej kwoty należności.

Podkreślenia też wymagało, że z zeznań **B. K.** wynikało, że ustaliła ona, iż w istocie nie doszło do skutecznego wypowiedzenia przez (...) umowy sprzedaży, w którym to wypowiedzeniu huta wzywała między innymi do zwrotu ładowarki, a to z uwagi na to, że K. W. kontaktował się z (...) deklarując zapłatę za ładowarkę i pozyskanie na to środków poprzez kredyt lub leasing, dokonywanie wpłat po 2 000 złotych na poczet ceny, a co (...) akceptowała, skoro pismem ze stycznia 2011 roku wzywała oskarżonego do zapłaty, a nie do wydania maszyny. Świadek zaznaczyła również, iż także później pokrzywdzona nie domagała się od oskarżonego wydania ładowarki, a jedynie zapłaty ceny sprzedaży. Takie działania oskarżonego i Huty (...) S.A. oznaczały, według radcy prawnego (...) S.A., anulowanie oświadczenia huty o rozwiązaniu umowy i żądaniu zwrotu maszyny (k. 817v - 818).

Wypowiedzi te Sąd uznał za odpowiadające prawdzie, a ich treść była zgodna z relacją **L. K.**, iż nie widziała innego dokumentu poza wypowiedzeniem umowy sprzedaży, którym (...) wzywałaby oskarżonego do zwrotu ładowarki kołowej. Świadek nie potrafiła natomiast wskazać dlaczego pokrzywdzona nie podjęła działań celem odzyskania maszyny po wypowiedzeniu umowy, choć przyznała, że gdyby doszło do jej zwrotu, to problem mógłby zostać rozwiązany (k. 531v- 533).

Dokonując analizy rzeczywistej woli (...) S.A. i oskarżonego, zaznaczyć należy, że wskazane okoliczności korespondują z relacjami K. W. co do jego świadomości odnośnie aktualności żądania przez (...) zwrotu ładowarki, jak i tego czy uważał on, że (...) pozostaje właścicielem koparki, po uzyskaniu nakazu zapłaty.

(...) S.A. nie rzekła się w żaden dokumentarny sposób własności tego sprzętu, niemniej jednak, jak podała **B. K.** poprzez fakty konkludentne, w szczególności przyjmowanie od K. W. kwot tytułem zapłaty ceny, już po wypowiedzeniu umowy sprzedaży, wypowiedzenie to zostało uznane przez (...) za cofnięte. Z tego powodu (...) już nigdy nie domagała się od oskarżonego zwrotu maszyny, a wystąpiła o zapłatę należności stanowiącej cenę sprzedaży, mając świadomość, że już nie będzie mogła domagać się zwrotu samej maszyny, mimo zastrzeżonego prawa własności do czasu zapłaty ceny. Świadek wskazała, że przed wytoczeniem przeciwko K. W. powództwa o zapłatę ceny, ustaliła, że zarząd (...) nie był zainteresowany wystąpieniem o zwrot maszyny. Według B. K., (...) uznała, że ładowarka weszła do majątku K. W.. Z tego właśnie powodu podczas egzekucji komorniczej nakazu zapłaty wydanego przeciwko oskarżonemu, (...) złożyła wniosek o wszczęcie egzekucji z tej ładowarki (k. 817v - 818).

To stanowisko (...) S.A. wynikało także z zeznań komornika **I. K.**, który zaznaczył, że przedstawiciele (...) S.A. nie informowali go pisemnie ani ustnie o tym, że ładowarka stanowi ich własność, nie zgłosili też powództwa przeciwegzekucyjnego w zakresie tej ładowarki (k. 212 - 212v, 465 - 465v).

W tej sytuacji, w przekonaniu Sądu, uzasadnione było przekonanie K. W., zgodne przecież z wolą (...) S.A., że sprzedawca nie czuje się już właścicielem ładowarki, a oskarżony uzyskał prawo nieograniczonego z tego względu nią dysponowania.

O tym, że (...) w istocie nie poczuwała się do prawa własności omawianej ładowarki świadczy też, zdaniem Sądu, niezbitcie charakter jej działań w toku postępowania egzekucyjnego dotyczącego nakazu zapłaty uzyskanego przeciwko K. W. w sprawie VIGNc 226/11 Sądu Okręgowego w (...). Analiza wniosku egzekucyjnego z dnia 10 listopada 2011

roku (akta Km 623/13 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...)) I. K. - k. 1 - 5) prowadzi bowiem do wniosku, że (...) żądała egzekucji między innymi z przedmiotowej ładowarki kołowej. Także w toku dalszych czynności komorniczych (...) żądała zabezpieczenia mienia w postaci ładowarki, nie wskazując, iż to huta jest jej właścicielem i nie przedstawiając komornikowi w tym aspekcie umowy sprzedaży ładowarki. Dalej, gdy sprzęt ten został zabezpieczony i żądania swoje z niej chciały zabezpieczyć także inne podmioty, (...) nie zwróciła się o wyłączenie tego sprzętu spod egzekucji. Nie wniosła też zarzutów od planu podziału sumy uzyskanej ze sprzedaży tej ładowarki. W konsekwencji suma ta, zgodnie z planem podziału została przekazana kilku podmiotom (akta Km 623/13 - k.106 część I akt, k. 19, 26, 28, 29, 66 - 67, 81, 110, 135 część II akt). Zdaniem Sądu, gdyby (...) uważała, że ładowarka stanowi jej własność, nie pozwoliłaby na egzekucję z niej na rzecz innych podmiotów, tym samym narażając się na uzyskanie niższej kwoty swojej należności.

Z powyższego wynika, że oskarżony i (...) S.A. tożsamo rozumieli uprawnienia K. W. do ładowarki.

Na to, że było tak w istocie, wskazuje też treść zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez K. W. skierowane przez (...) do Prokuratury Rejonowej w (...) z podejrzeniem popełnienia przez oskarżonego nie czynu polegającego na przywłaszczeniu mienia (...) S.A., ale na udaremnieniu zaspokojenia wierzyciela - Huty (...) S.A. i uniemożliwienia przeprowadzenia skutecznej egzekucji ze swojego majątku (k. 1 - 4). Jak zeznała bowiem **B. K.**, zawiadomienie dotyczyło czynu z art. 300 § 2 k.k., właśnie dlatego, że (...) wiedziała, że K. W. nie przywłaszczył przedmiotowej ładowarki (k. 819).

Zdaniem Sądu, na działanie K. W. właśnie z takim zamiarem, na jaki wskazywało zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, wskazuje analiza jego zachowania w kontekście działań (...) S.A. zmierzających do egzekucji należności wynikających z treści nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w (...) w sprawie GNc226/11 w dniu 4 sierpnia 2011 roku.

Wskazać bowiem należy, że po uzyskaniu tego nakazu zapłaty, (...) w dniu 10 listopada 2011 roku wystąpiła do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) R. W. (1) z wnioskiem egzekucyjnym. W treści tego wniosku pokrzywdzona wskazała, że domaga się zajęcia i egzekucji swych należności między innymi z ładowarki kołowej nr fabryczny (...), typ (...), rok prod. 2009 (akta Km 623/13 - k. 1 - 5). Jak wynika z akt Km 623/13, komornik ten w dniu 14 listopada 2011 roku dokonał zajęcia rachunków bankowych K. W. oraz przysługujących mu wierzytelności, jednak egzekucja w tym zakresie była bezskuteczna. Po złożonych przez oskarżonego skargach na te czynności komornika, (...) w dniu 22 marca 2012 roku zwróciła się do komornika o zajęcie ładowarki i jej sprzedaż komisową (k. 106). Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2012 roku Sąd Rejonowy w (...) w sprawie ICo 215/12 skargę K. W. oddalił (k. 124).

W tej sytuacji, kiedy nie przyniosły zakładanego skutku czynności skierowane do rachunków bankowych oskarżonego i jego firmy ani wierzytelności mu przysługujących, przedmiotowa ładowarka realnie zagrożona była zajęciem przez komornika.

Jak zaś podał prowadzący następnie przedmiotową egzekucję komornik przy Sądzie Rejonowym w (...) **I. K.**, (...) we wniosku wskazała, że ładowarka kołowa stanowi własność K. W. (k. 212 - 212v, 465 - 465v).

Zaznaczenia zaś wymaga, że w tym czasie, jak wynika z dokumentów od komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) I. K., ale też z zeznań **I. K.** (k. 212 - 212v, 465 - 465v) przeciwko K. W. toczyło się już szereg innych postępowań egzekucyjnych (por. kserokopie akt Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) I. K. - Km 4117/09 - k. 478 - 479, akt Km 2368/10 - k. 480 - 484, akt Km 5605/10 - k. 485, Km 1065/10 - k. 491- 492, Km 4831/10 - k. 493 - 494, Km 5563/11 - k. 495 - 496, Km 280/12 - k. 498 - 502, Km 409/12 - k. 503 - 504, Km 880/12 - k. 505 - 506, Km 1269/12 - k. 507- 508, Km 1475/12 - k. 509 - 512, Km 2547/12 - k. 513 - 515, Km 2684/12 - k. 516 - 517, Km 2898/12 - k. 518 - 519, Km 3194/12 - k. 520 - 522, Km 3747/12 - k. 523 - 525, Km 4330/12 - k. 526 - 529, informacje o biegu postępowań egzekucyjnych - k. 220 - 239).

I. K. wskazał też, że dopiero gdy w dniu 24 kwietnia 2013 roku udał się celem zajęcia ładowarki do S., gdzie K. W. miał wykonywać działalność gospodarczą, K. W. poinformował go, że ładowarkę tę zbył L. U., na co L. U. okazał fakturę

zakupu ładowarki. Ładowarka ta w czasie jej zajęcia pracowała, była zadbaną, a żaden z mężczyzn nie mówił, aby była ona niesprawna (k. 212 - 212v, 465 - 465v).

Jak wynika z treści faktury nr (...) i zeznań **L. U.**, K. W. zbył L. U. przedmiotową ładowarkę w dniu 2 maja 2012 roku za kwotę 61 131 złotych (k. 13, 100 - 101, 570v - 573).

Wprawdzie K. W. tej okoliczności w swych wyjaśnieniach nie wyartykułował, to Sąd uznał, że działania oskarżonego dotyczące sprzedaży L. U. ładowarki właśnie w dniu 2 maja 2010 roku, a zatem już po oddaleniu skargi oskarżonego na czynności komornika, w sposób oczywisty miały na celu uniknięcie poddania tego sprzętu egzekucji, poprzez jego zajęcie. Oskarżony bowiem zaznaczał, że ładowarka ta była niezbędna w pracy jego firmy. Natomiast jej zajęcie mogło spowodować, iż oskarżony nie miałby możliwości jej użytkowania w swojej firmie.

Do takiej oceny, zdaniem Sądu, uprawniała analiza chronologii zachowań oskarżonego w związku z tą sprzedażą. Mianowicie, sprzedaż ta nastąpiła już po tym, gdy (...) skierowała do komornika w dniu 22 marca 2012 roku wniosek o zajęcie ładowarki kołowej nr fabryczny (...) typ (...), rok prod. 2009 i o jej sprzedaż komisową (k. 106 akt Km 623/13 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) I. K.). Przy czym, co warte podkreślenia, już w pierwotnym wniosku o egzekucję z dnia 10 listopada 2011 roku (...) wskazywała jako mienie do którego winna być skierowana egzekucja ładowarkę kołową, którą oskarżony nabył od huty (k. 1 akt Km 623/13).

Wobec bezskuteczności początkowych zajęć kont bankowych i wierzytelności przysługujących K. W., oczywistym było, że egzekucja zostanie skierowana do jego mienia ruchomego, a wobec treści wniosku (...) S.A. - do przedmiotowej ładowarki.

Celem zatem jej zapobieżenia K. W. sprzedał ładowarkę L. U. w dniu 2 maja 2012 roku. Przemawia za tym też analiza relacji **L. U.**

Świadek ten twierdził, że nabył w celach zarobkowych, od K. W., który sam mu to zaproponował, ładowarkę. Była ona wówczas niesprawna, przy czym on sam nie wiedział o wszystkich jej mankamentach. Cenę zaproponował K. W.. On sam nie żądał niczego na potwierdzenie, że K. W. jest właścicielem tej maszyny, ale wiedział, że jest ona w leasingu. Doprowadził ją systemem gospodarskim do stanu używalności. Zapłacił za ładowarkę K. W.. K. W. nie tłumaczył dlaczego ją zbywał, on sam nie znał sytuacji finansowej oskarżonego w tym czasie. Oskarżony prowadził produkcję na terenie T., D., był właścicielem żwirowni, której część on sam od niego dzierżawił. Świadek wskazał nadto, że wynajmował też i czyni to nadal, od K. W. mieszkanie, a K. W. mieszkał pod tym samym adresem. On sam uważał, że nabycie ładowarki będzie stanowiło rozwój jego firmy prowadzonej od stycznia 2012 roku, bowiem od 2011 roku pracował w firmie (...), a następnie zwolnił się i założył własną firmę. L. U. przyznał, że nie miał uprawnień do obsługi ładowarki i pracowała na niej córka K. R. W.. W momencie zakupu ładowarki nie było mowy o tym, kto będzie ją obsługiwał, a wynikało to już po umowie sprzedaży, że nadal będzie to robiła R. W. (2). R. W. (2) zmieniła pracodawcę z firmy ojca na jego firmę. Gdy on sam dowiedział się, że kupił maszynę bezprawnie, zaproponował oskarżonemu, jej odkupienie, na co została sporządzona dokumentacja. Zwrotu pieniędzy od K. W. jednak za nią nie otrzymał.

Zeznania te, zdaniem Sądu, nie były przekonujące. Nie były one konsekwentne co do oceny przez świadka stanu technicznego ładowarki, bowiem w postępowaniu przygotowawczym podawał on, że zapłacił za nią zbyt dużo, ponieważ jej stan go przerażał, bo ona nie jeździła, zaś na rozprawie przekonywał, że cena ładowarki była adekwatna do jej stanu. Przy tym świadek tłumaczył, że kupił maszynę, mimo, że jej stan był bardzo zły, ponieważ chciał mieć własny sprzęt, wyremontować go po jak najniższych kosztach i zarabiać na nim pieniądze. Gdy komornik zajmował ładowarkę była ona sprawna. Odnośnie zajęcia maszyny przez komornika, świadek nie pamiętał czy pisał jakieś pisma do komornika w sprawie ładowarki, przyznał, że nie posiadał komputera i nie potrafi pisać na komputerze. Ktoś mógł mieć na żwirowni komputer i przepisać jego odręczne pismo (k. 100 - 101, 570v - 573v).

Sąd uznał, że zeznania te nie zasługują na wiarę również co do tego, że świadek nabył od K. W. ładowarkę kołową pochodzącą z (...) S.A. jako maszynę do prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Nie można bowiem nie

zauważyć, że świadek, jak podał, był wieloletnim znajomym oskarżonego, zamieszkiwał pod tym samym adresem co oskarżony, a jak opisał to K. W., wielokrotnie korzystał z pomocy oskarżonego, który miał go wyciągać z różnych kłopotów. Wskazać należy, że L. U. swoją działalność założył, mimo, iż jak przyznawał, bezpośrednio przed tym pracował u K. W. i otrzymywał tam dobre wynagrodzenie. Zatem za sprzeczne z doświadczeniem życiowym uznać należy, że L. U. miałby założyć w tym samym miejscu, w którym prowadził ją K. W., podobną działalność gospodarczą, jak oskarżony, przy tym nie posiadając do tego żadnego sprzętu. Jednocześnie podobnie ocenić należy to, że nabywając od oskarżonego ładowarkę kołową oskarżony miałby nie posiadać żadnych planów co do tego, kto będzie ją obsługiwał, a córka K. W. miałaby się zwolnić z firmy ojca, aby po sprzedaży przez niego ładowarki L. U., obsługiwać ją dla L. U.. Poza tym, L. U. sprzecznie z zasadami logicznego rozumowania przekonywał, że nabył ładowarkę od K. W., a która to maszyna była w bardzo złym stanie technicznym, a przy tym utrzymywał, że nabycie tego sprzętu miało wpływać na rozwój jego firmy. Według Sądu, takie relacje L. U. świadczą o tym, że starał się on przekonać, iż K. W. dokonał na jego rzecz sprzedaży ładowarki kołowej pochodzącej z (...) S.A., aby faktycznie L. U. wykorzystywał ją w swojej działalności gospodarczej, a nie dla zmiany jej właściciela i utrudnienia egzekucji z tej ładowarki.

Jednocześnie nie można pominąć zbieżności czasowej zdarzeń, bowiem L. U. miał założyć swoją firmę w styczniu 2012 roku, a zatem w krótkim czasie od złożenia przez (...) wniosku egzekucyjnego przeciwko K. W. wskazującego m. in. jako przedmiot egzekucji ładowarkę kołową, którą L. U. w dniu 2 maja 2012 roku miał nabyć od oskarżonego. Przy czym, transakcja ta miała miejsce zaledwie tydzień po negatywnym rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2012 roku dla oskarżonego przez Sąd Rejonowy w (...) skargi K. W. na czynność komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) I. K. na zajęcie kont bankowych i wierzytelności (k. 124 akt Km 623/13).

Co również znamienne, **L. U.** utrzymywał, że gdy zorientował się u komornika, że nabył ładowarkę, którą oskarżony nie miał według jego wiedzy, prawa dysponować, zaproponował mu zwrotne przeniesienie ładowarki na oskarżonego, przy czym wskazał, że K. W. z tego tytułu nie zwrócił mu rzekomo wcześniej uiszczonej przez niego zapłaty ceny. Świadek twierdził przy tym, że choć sam znajduje się w nienajlepszej sytuacji finansowej, to nie zamierza dochodzić od K. W. tej należności.

Zauważenia jednak wymaga, że zanim świadek dokonał zwrotnej sprzedaży tej ładowarki, w dniu 27 maja 2013 roku przed Sądem Rejonowym w (...) złożył pozew przeciwko (...) o zwolnienie ładowarki kołowej, który wycofał dopiero w dniu 6 października 2014 roku (por. akta XVC 341/13 Sądu Rejonowego w (...) - k. 2 - 3, 126).

Jak wynikało z wypowiedzi K. W., ale też zeznań przedstawicieli (...), oskarżony żadnej części kwoty, którą miał jakoby uzyskać od L. U. za sprzedaż ładowarki kołowej nie przeznaczył na zapłatę należności wobec (...) S.A., przy czym okoliczności tej oskarżony nie chciał wyjaśnić.

W przekonaniu Sądu, logicznego uzasadnienia nie znajdowało też to, aby K. W. dokonywał sprzedaży ładowarki, na której tak mu uprzednio zależało, bowiem w tym czasie oskarżony jeszcze prowadził swoją działalność, a zatem sprzęt taki był mu do niej nadal potrzebny.

Natomiast, aby sobie zapewnić dostęp do niego i utrudnić zajęcie oraz zabranie mu maszyny przez komornika, K. W. doprowadził do zmiany jej właściciela przez sprzedaż L. U..

Wskazać też należy, że sprzedaż przez K. W. ładowarki kołowej pochodzącej z (...) S.A. L. U. bez wątpienia spowodowała przesunięcie terminu zaspokojenia się z niej przez (...) To zaś także wpłynęło na zmniejszenie wartości ładowarki, która po zajęciu jej przez komornika I. K. u L. U. była nadal w eksploatacji.

Jak bowiem wynika z **opinii biegłego M. S.** ładowarka ta na dzień 2 maja 2012 roku miała wartość 260 000 złotych netto (319 800 złotych brutto), przy czym z opinii biegłego wynikało, że z biegiem upływu czasu wartość takiej maszyny maleje (k. 388 - 394, 573v - 576v, 731 - 732v, 762 - 767, 778 - 779v). Znajduje to zaś potwierdzenie w zeznaniach świadka **W. B.**, który dokonywał wyceny tej ładowarki jako rzeczoznawca majątkowy, na zlecenie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) I. K. na dzień 9 czerwca 2015 roku i ustalił wartość maszyny na 262 000 złotych brutto (netto 187 160, 36 złotych). Świadek ten również stwierdził, że dla dokonanej przez niego

wyceny ładowarki na 9 czerwca 2015 roku znaczenie miał rocznik tej maszyny, bowiem młodszy sprzęt jest droższy (k. 578v - 581, 728v - 731).

Jak wynikało też z **opinii biegłego M. S.**, ładowarka ta była w czasie jej zajęcia eksploatowana, mimo, że licznik przepracowanych motogodzin na czas oględzin przez biegłego w kwietniu 2015 roku, jak i rzeczoznawcę w dniu 9 czerwca 2015 roku wskazywał tą samą ilość przepracowanych motogodzin. O tym zaś, że maszyna ta pracowała świadczyło to, że na łożce oraz tarczach hamulcowych ładowarki nie pojawiły się skorodowania, które pojawiają się już po miesiącu przestoju maszyny.

Jednocześnie wskazać należy, że biegły M. S. w swojej opinii uwzględnił stan ładowarki na dzień 2 maja 2012 roku, a wobec tego i jej uszkodzenia, które miały wynikać z relacji L. U., jak i treści faktury z 2 maja 2012 roku.

W tej sytuacji, mając na względzie, iż biegły miał na uwadze wszystkie okoliczności dotyczące wycenianej maszyny, jak i uwzględniał ceny maszyn porównywalnych, uznać należy, że opinia ta, także uzupełniana przez biegłego pisemnie i ustnie, zasługuje na akceptację.

Skoro zatem ładowarka ta była eksploatowana, to oczywistym jest, że wraz z przedłużaniem się egzekucji tej ruchomości, jej wartość malała. Egzekucję zaś z niej bez wątplenia przedłużała sprzedaż tej rzeczy przez dłużnika innej osobie.

Przechodząc do subsumcji prawnej czynu K. W. wskazać należało, że stosownie do treści art. 284 § 2 k. k. odpowiedzialności karnej z tego przepisu podlega ten, kto przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą. Przesłupstwo sprzeniewierzenia jest przestępstwem indywidualnym, możliwym do popełnienia tylko przez osobę, której wcześniej uprawniony powierzył władztwo nad rzeczą. Przy czym, powierzenie jest to przekazanie władztwa nad rzeczą, z zastrzeżeniem obowiązku jej późniejszego zwrotu.

W piśmiennictwie, jak i orzecznictwie przyjmuje się, że samo przywłaszczenie polega na rozporządzeniu rzeczą, czy też prawem majątkowym, które już uprzednio znajdowały się „w posiadaniu”, czy „władztwie” przywłaszczającego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 2 września 2004 r., II KK 344/03 oraz Kodeks karny. Część szczególna, tom III. Komentarz do art. 278-363 KK pod redakcją A. Zolla, Zakamycze 2006, s. 210-221, 221-226 i wskazane tam orzeczenia; E. Pływaczewski (w:) Kodeks karny. Komentarz pod redakcją O. Górniok, Warszawa 2006, s. 837).

Wskazać należy, że czynność sprawcza czynu z art. 284 k. k. określona została przez ustawodawcę jako „przywłaszcza sobie”. Nie został natomiast opisany bliżej sposób działania sprawcy, niemniej jednak istotą przywłaszczenia jest jakikolwiek czyn uzewnętrzniający zamiar włączenia rzeczy lub prawa majątkowego do własnego majątku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2008 roku w sprawie IIIKK 221/08, Prok i Pr. 2009, Nr. 5, poz. 13).

Wobec tego działanie stanowiące świadome zaprzeczenie przez sprawcę wobec właściciela, że rzecz posiada, jak też odmowa zwrotu rzeczy, bezprawne zatrzymanie cudzej rzeczy przez sprawcę, zaprzeczenie jej otrzymania, ukrycie, przekazanie tej rzeczy osobie trzeciej, sprzedaż, zamiana, darowizna, bezprawne jej zużycie, przerobienie czy dokonanie zmian wyglądu rzeczy w celu uniemożliwienia rozpoznania jej przez właściciela i t. p. może być przywłaszczeniem. Jednak ma to miejsce wówczas, gdy towarzyszy temu zamiar sprawcy pozbawienia właściciela mienia stanowiącego jego własność, a znajdującego się w posiadaniu sprawcy i zatrzymanie tego mienia wbrew woli właściciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 roku w sprawie IV KK 374/09, opubl: Legalis).

Podkreślenia wymaga, że istotnym elementem strony podmiotowej sprzeniewierzenia nie jest sam fakt odmowy wydania rzeczy powierzonej, lecz powody niezwrócenia, a więc wola włączenia rzeczy do swojego majątku lub wola postępowania z nią jak z własną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2003 roku w sprawie II KKN 273/01, Prokuratura i Prawo 2003/8/1/7, Kodeks karny Część szczególna Tom II komentarz pod red. Andrzeja Wąska, Wydawnictwo C. H. Beck, k. 833).

Przestępstwo określone w art. 284 § 2 k. k. może być popełnione jedynie z winy umyślnej, w zamiarze bezpośrednim (kierunkowym). Umyślne popełnienie czynu zabronionego ma miejsce wtedy, gdy sprawca ma zamiar bezpośredni lub ewentualny jego popełnienia. Zamiar bezpośredni zachodzi wtedy, gdy sprawca chce popełnić czyn zabroniony, czyli obejmuje on swoją świadomością wszystkie znamiona tego czynu. Zachowanie sprawcy przestępstwa sprzeniewierzenia musi być ukierunkowane na określony cel, którym jest włączenie powierzonej rzeczy do majątku sprawcy lub postępowanie z nią jak z własną w inny sposób. Wyklucza to możliwość popełnienia tego przestępstwa z zamiarem wynikowym. Dla jego realizacji nie wystarcza, by sprawca godził się na możliwość przywłaszczenia, albowiem musi on tego chcieć i uczynienie z cudzej rzeczy swojej własności musi być jego celem.

Warunkiem zatem przyjęcia, że sprawca działał z zamiarem bezpośrednim, charakterystycznym dla przestępstwa przywłaszczenia, jest wykazanie, że zachowanie sprawcy jednoznacznie wskazuje, bez żadnych w tym zakresie wątpliwości, na cel, do jakiego zmierzał. Jednoznaczność ta nie może oznaczać nic innego, jak nieodzowność określonego skutku, w tym wypadku zatrzymania cudzej rzeczy ruchomej dla siebie lub dla innej osoby (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 1976 roku w sprawie V KR 20/76, Gazeta Prawna 1976, nr 22).

A zatem, zgodnie z poglądem przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i Sądów Apelacyjnych, a akceptowanym przez niniejszy Sąd, nie dochodzi do realizacji sprzeniewierzenia rzeczy, jeżeli sprawcy nie towarzyszy cel definitywnego i trwałego włączenia rzeczy do swego lub innej osoby majątku. Nawet zatrzymanie rzeczy i używanie jej dla osiągnięcia zysku albo nieuprawnionego (niezgodnego z wolą i uzgodnieniami poczynionymi z powierzającym właścicielem) wykorzystania jej czy też zadysponowania nią, jeżeli nie towarzyszy temu zamiar zatrzymania rzeczy na własność, nie wyczerpuje znamion sprzeniewierzenia. Ów definitywny cel sprawcy oznacza nieodwracalne pozbawienie innej osoby mienia i uczynienie z niego swej własności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 maja 2012 roku w sprawie II AKa 135/12, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2004 roku w sprawie VKK 316/03, OSNIK z 2004 roku, Nr 7-8, poz. 70, z dnia 25 lutego 2010 roku w sprawie IV KK374/09, z dnia 15 lipca 2010 roku w sprawie KK 434/09 i z dnia 3 października 2005 roku w sprawie VKK 15/2005, LEX Polonica nr 399594, OSNSK 2005, poz. 1782, z dnia 11 października 2006 roku w sprawie IVKK 99/06, OSNwSK z 2006 roku, Nr 1, poz. 1908, z dnia 23 listopada 2006 roku w sprawie II KK 186/06 OSN w SK 2006/1/2247, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2011 roku w sprawie SNO 51/10, publ: Legalis, Wydawnictwo C. H. Beck, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 lutego 2010 roku w sprawie II Aka 443/2009, LexPolonica nr 2332203, KZS 2011/6 poz. 59, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 6 maja 2011 roku w sprawie II AKa 104/11 OSA w Katowicach 2011/3/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 6 października 1998 roku w sprawie II AKa 108/98, OSA w Lublinie rok 1998, Nr 2, poz. 10).

Przenosząc to na grunt omawianej sprawy, stwierdzenia wymaga, że w świetle ustaleń, iż (...) wnosząc o zasądzenie od oskarżonego należności pieniężnej za ładowarkę, zrezygnowała z prawa dochodzenia samej ładowarki od K. W., jak i przede wszystkim z uwagi na to, że K. W. tożsamo rozumiał intencje w tym zakresie (...) S.A., nie można uznać, aby oskarżony działał w dniu 2 maja 2012 roku zbywając ładowarkę L. U. z zamiarem jej przywłaszczenia sobie, na szkodę (...) S.A. Skoro bowiem K. W. był przekonany, że na skutek złożenia przez (...) pozwu o zapłatę ceny ładowarki uzyskał uprawnienia do dysponowania ładowarką, jak swoją własnością, to nie sposób utrzymywać, że jego działania dotyczące tej maszyny były przeprowadzane z zamiarem bezpośrednim kierunkowym przywłaszczenia sobie tej maszyny na szkodę (...) S.A. Zaznaczenia przy tym wymaga, że K. W. zadysponował ładowarką kołową, gdy nakaz zapłaty z dnia 4 sierpnia 2011 roku, był już prawomocny, co przesądziło, że (...) utraciła swoje uprawnienia do żądania od oskarżonego tej maszyny jako jej właściciel.

Oceniając zachowanie oskarżonego, nie można pominąć tego, że gdyby oskarżony rzeczywiście chciał przywłaszczyć ładowarkę kołową, to w tym celu poczyniłby znacznie bardziej zdecydowane i dalej idące kroki, chociażby takie jak zgłoszenie fikcyjnej kradzieży, wywiezienie poza granice kraju i t. p. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 maja 2012 roku w sprawie II AKa 135/12), a tymczasem maszyna ta w rzeczywistości nie zmieniła swego położenia po jej zbyciu L. U..

Sam fakt nie wywiązania się przez K. W. z umowy sprzedaży z dnia 6 października 2009 roku nie może zaś świadczyć o zamiarze oskarżonego powiększenia swego majątku kosztem majątku kontrahenta, jakim była (...) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2007 roku w sprawie IV KK 34/07, Prok. i Pr. - wkł. 2007, Nr 10, poz. 7).

Zważyć przy tym należało, że zgodnie z poglądem prezentowanym w orzecznictwie, przeświadczenie sprawcy co do prawa dysponowania będącym w jego posiadaniu mieniem wyłącza wymaganą dla przestępstwa przywłaszczenia umyślność, a w konsekwencji czyn taki może być oceniany wyłącznie na gruncie prawa cywilnego. Jeżeli posiadacz rzeczy czuje się jej właścicielem, to dokonując jakiegokolwiek rozporządzenia taką rzeczą nie może być świadom realizacji znamienia czasownikowego "przywłaszcza", a tym samym nie wypełnia swoim zachowaniem znamion strony podmiotowej przestępstwa z art. 284 k.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2008 roku w sprawie VKK 406/07, Prok. Pr.- wkł. 2008/10/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 20 stycznia 2014 roku w sprawie II AKa 400/13, LEX nr 1437914, Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 lipca 2014 r. w sprawie II AKa 177/14, LEX nr 1499081, wyrok z uzasadnieniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 11 września 2014 r. w sprawie II AKa 189/14, LEX nr 1527092).

Reasumując, skoro brak możliwości wykazania, że K. W. w dniu 2 maja 2012 roku uważał ładowarkę za mienie (...) S.A., a która sama już na ten okres czasu nie wyrażała takiej woli, to nie można uznać, że kosztem pokrzywdzonej spółki oskarżony chciał dokonać zwiększenia swojego stanu posiadania, poprzez zbycie tej ładowarki L. U..

Tym samym, zdaniem Sądu, nie można było uznać, że K. W. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 284 § 2 k.k.

Natomiast, w przekonaniu Sądu, niezbędne było dokonanie analizy zachowania K. W. pod kątem wypełnienia znamion czynu co do którego zawiadomienie złożyła pokrzywdzona, tj. z art. 300 § 2 k.k. Przepis ten typizuje znamiona przestępstwa udaremniania egzekucji. Czyn ten polega na udaremnieniu lub uszczupieniu zaspokojenia wierzyciela przez dłużnika, który - działając w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu - usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem. Składniki majątku dłużnika są zaś zagrożone zajęciem, jeśli istnieje konkretne, realne niebezpieczeństwo ich zajęcia, a więc takie niebezpieczeństwo, z którym należy się liczyć. Za sytuacje, gdy wszystkie lub poszczególne składniki majątku dłużnika są zagrożone zajęciem uważa się m. in. takie, gdy wierzyciel uzyskał już tytuł egzekucyjny, wszczęto już postępowanie egzekucyjne.

Warunkiem karalności na podstawie art. 300 § 2 k.k. jest istnienie roszczenia wierzyciela oraz świadomość sprawcy, że wierzyciel przystąpił lub ma poważny zamiar, w ten czy inny sposób ujawniony, przystąpić do egzekucji tego roszczenia. Nie jest natomiast takim warunkiem istnienie samego orzeczenia sądu lub innego organu państwowego.

Przestępstwo określone w art. 300 § 2 k.k. należy do kategorii przestępstw zwanych kierunkowymi. Ustawa wymaga, ażeby zachowanie się sprawcy było ukierunkowane na określony cel, a celem tym musi być udaremnienie wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego. Wyłącza to możliwość popełnienia tego przestępstwa z zamiarem ewentualnym.

Czyn ten jest przestępstwem skutkowym, bowiem działania sprawcy prowadzą do skutku, którym jest udaremnienie lub uszczuplenie zaspokojenia wierzyciela. Skutek przestępny może wystąpić bądź jako udaremnienie, bądź jako uszczuplenie zaspokojenia wierzyciela. Przez udaremnienie zaspokojenia wierzyciela należy rozumieć wyłącznie całkowite uniemożliwienie zaspokojenia jego roszczenia (wierzyciel nie znajdzie zaspokojenia nawet w części). Przez uszczuplenie zaspokojenia wierzyciela należy natomiast rozumieć uniemożliwienie zaspokojenia jego roszczenia w jakiegokolwiek części (ale nie w całości), przy czym ograniczenie to nie musi być znaczne. Okoliczność, że dłużnik nieznacznie tylko uszczuplił zaspokojenie swojego wierzyciela, nie ma żadnego znaczenia w płaszczyźnie znamion typu czynu zabronionego, o którym mowa w art. 300 § 2 k.k. Będzie natomiast miała istotny wpływ na ocenę karygodności zachowania się sprawcy (por. Kodeks karny. Część szczególna. pod red. A. Zolla, Zakamycze1999, k. 393).

Warunkiem dokonania czynu z art. 300 § 2 k.k. jest wyrządzenie szkody wierzycielowi w postaci doprowadzenia majątku dłużnika do takiego stanu, w którym zaspokojenie uprawnionych roszczeń wierzyciela lub wierzycieli jest niemożliwe lub utrudnione (zmniejszone) (por. A. Marek, komentarz do kodeksu karnego. Część szczególna, Warszawa 2000, s. 350). Zaznaczenia też wymaga, że ma na celu udaremnienie wykonania orzeczenia lub innego organu państwowego nie tylko dłużnik, który chce uniemożliwić jego egzekucję w ogóle, ale także dłużnik, który chce ją uniemożliwić w danym miejscu i czasie. Przez udaremnienie egzekucji rozumie się nie tylko całkowite jej uniemożliwienie, lecz także utrudnienie, np. przez spowodowanie zwłoki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1937 roku w sprawie IIK 1620/36, Zbiór Orzeczeń SN. Orzeczenia Izby Karnej 1937, z. IX, poz. 250).

Przyjmuje się także, że działanie, zmierzające do tego, aby wyznaczona licytacja nie doszła do skutku, ma na celu udaremnienie egzekucji, chociażby postępowanie egzekucyjne mogło być w czasie późniejszym w dalszym ciągu prowadzone, np. przez wyznaczenie nowej licytacji (por. Zbiór Orzeczeń SN. Orzeczenia Izby Karnej 1937, z. XI, poz. 211).

Do istoty przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. należy rzeczywiste wyrządzenie szkody. W wypadku, gdy czynność polegająca na rozporządzeniu majątkiem nie miała rzeczywistego wpływu na zaspokojenie wierzyciela, to wobec braku znamienia skutku w postaci udaremnienia zaspokojenia wierzyciela, nie dochodzi do popełnienia przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie II AKa 59/14, LEX nr 1621283).

Na uwagę też zasługuje pogląd Sądu Najwyższego, że zbycie rzeczy zajętej w postępowaniu egzekucyjnym, prowadzonym na podstawie Kodeksu postępowania cywilnego może wyczerpywać znamiona przestępstwa określonego w art. 300 § 2 k.k. - mimo przewidzianej w art. 848 k.p.c. możliwości kontynuowania postępowania egzekucyjnego przeciwko nabywcy rzeczy - o ile zaistnieje skutek w postaci udaremnienia lub „uszczipienia” zaspokojenia wierzyciela (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2005 roku w sprawie I KZP 31/04, OSNKW 2005/2/20 i z dnia 21 listopada 2012 roku w sprawie IVKK 259/12, LEX nr 1235895).

Warunkiem odpowiedzialności karnej z tego przepisu jest ustalenie szczególnej więzi między zachowaniem dłużnika a udaremnieniem lub uszczipieniem pozwalającej na obiektywne przypisanie dłużnikowi tego skutku.

Odnosząc te zważenia do niniejszej sprawy, nie ulega wątpliwości, że K. W. miał świadomość, że ładowarka kołowa, z uwagi na uzyskany przez (...) nakaz zapłaty przeciwko oskarżonemu, jak i złożenie wniosku egzekucyjnego, w tym obejmującego egzekucję z tej maszyny, jest zagrożona zajęciem.

Niewątpliwie K. W. działał z zamiarem bezpośrednim udaremnienia egzekucji na rzecz (...) S.A., dokonując zbycia ładowarki L. U.. W ten bowiem sposób mógł zapewnić sobie dostęp do ładowarki, choćby za pośrednictwem L. U..

W ocenie Sądu, działanie oskarżonego polegające na zbyciu ładowarki L. U. utrudniło prowadzone z wniosku (...) S.A. postępowanie egzekucyjne przeciwko K. W.. Spowodowało bowiem zwłokę w czynnościach komornika, w tym na skutek uzyskania uprawnień do ładowarki przez jej nabywcę. Między działaniem oskarżonego w postaci zbycia ładowarki a uszczipieniem zaspokojenia (...) S.A. zachodził oczywisty związek przyczynowy. Gdyby bowiem oskarżony takiej czynności nie podjął, doszłoby do zajęcia maszyny u niego i szybszej jej sprzedaży. Zachowanie oskarżonego powodowało zaś, że wraz z biegiem czasu wartość ładowarki malała, a tym samym zmniejszała się też możliwość zaspokojenia się z jej wartości przez (...)

W tym stanie rzeczy, Sąd dokonał zarówno zmiany kwalifikacji prawnej, jak i opisu czynu oskarżonego oraz uznał, że **K. W.** poprzez to, że w dniu 2 maja 2012 roku w miejscowości D., gmina T., w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty na rzecz (...) kwoty 628 226,91 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lipca 2011 roku do dnia zapłaty oraz zapłaty kwoty 15 072 złotych, wydanego przez Sąd Okręgowy Wydział VI Gospodarczy w R. z dnia 4 sierpnia 2011 roku w sprawie VI GNc 226/11 uszczipił zaspokojenie wierzyciela (...) w ten sposób, że zbył na rzecz L. U. ładowarkę kołową o numerze fabrycznym (...), typ (...), rok produkcji 2009, dopuścił się przestępstwa z **art. 300 § 2 k.k.**

W przekonaniu Sądu, dokonanie wskazanej kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego i jego opisu, było też uzasadnione, z uwagi na tożsamość miejsca, czasu sposobu działania oskarżonego, jak i podmiotu pokrzywdzonego.

Stwierdzenia też wymagało, że co do K. W. nie zachodziły żadne kodeksowe okoliczności uchylające czy umniejszające zawinienie oskarżonego, który w czasie czynu był osobą dorosłą, w pełni poczytalną, miał zatem zachowaną obiektywną możliwość zachowania się zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym i dania posłuchu normom prawnym.

Przy wymiarze oskarżonemu kary Sąd miał na uwadze okoliczności na korzyść i obciążające K. W..

Sąd Sąd skazał oskarżonego na mocy art. 300 § 2 k.k. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd zauważył przy tym, że oskarżony był 26 lutego 2014 roku karany z art. 77 § 2 k.k.s. zw. z art. 23 k.k.s. na karę grzywny (uprzednie skazanie z art. 77 § 2 k.k. uległo zatarciu z upływem roku od wykonania w dniu 16 marca 2012 roku kary grzywny (art. 106 § 4a k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s.) (k. 255, 344).

Jednak, jak wskazano wyżej, z uwagi na to, że skutek działań oskarżonego z uwagi na wpływ czasu od zbycia ładowarki przez K. W. do jej zlicytowania przez komornika nie był znaczny, Sąd uznał, że winno to znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze kary oskarżonemu.

Mając na względzie, że oskarżony przed popełnieniem czynu prowadził ustabilizowany tryb życia, nie popełnił żadnego przestępstwa, Sąd na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec K. W. kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat.

W przekonaniu Sądu, orzeczona wobec K. W. kara jest adekwatna do stopnia jego zawinienia oraz społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Zdaniem Sądu, jedynie kara wymierzona oskarżonemu w powyższym zakresie może spełnić pokładane w niej cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, stanowiąc odpowiednią dolegliwość dla oskarżonego, jak i w zakresie prewencji generalnej, wpływając na kształtowanie społecznie pożądanych postaw.

Zdaniem Sądu tak wyważona kara powinna spełnić cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego przyczyniając się do przestrzegania przez niego w przyszłości porządku prawnego, a to przekonując o nieuchronności kary za przestępstwa oraz o braku pobłażliwości organów wymiaru sprawiedliwości dla takich czynów, a w konsekwencji o nieopłacalności popełniania przestępstw.

O kosztach sądowych postanowiono stosownie do treści art. 627 k.p.k.